

V I Lenin

Allvarlig lärdom och stort ansvar

Våra pseudo-”vänstermän”, som i går framträdde med en egen tidning Kommunist (det är nödvändigt att tillfoga: kommunist av den förmarxiska epoken), söker slingra sig undan historiens lärdomar, slingra sig undan sitt ansvar.

Fåfänga undanflykter! De kommer inte att kunna slingra sig undan dem.

De som söker slingra sig undan, anstränger sig till det yttersta, anhopar tidningsspalter i otal, strävar i sitt anletes svett; de sparar inte ”ens” på tidningssvärta för att framställa ”teorin” om ”en andningspaus” som en ogrundad och dålig ”teori”.

Ack! Deras bemödanden förmår inte vederlägga fakta. Fakta är envisa ting, såsom det med rätta heter i ett engelskt ordspråk. Ett faktum är att från den 3 mars, då tyskarna klockan 1 på dagen nedlade stridshandlingarna, och till den 5 mars klockan 7 på kvällen, då jag skriver dessa rader, har vi haft en andningspaus, och vi har *redan* utnyttjat dessa två dagar för att *i handling* (inte med fraser, utan med praktiskt verkande åtgärder) försvara det socialistiska fosterlandet. Detta är ett faktum, som för varje dag kommer att bli allt mer och mer uppenbart för massan. Det är ett faktum, att i ett ögonblick, då frontarmén ur stånd att strida flyr i panik, i det den lämnar kanonerna och inte hinner spränga broarna, består försvaret av fosterlandet och en *höjning* av dess försvarsförmåga inte i prat om ett revolutionärt krig (detta prat är under en dylik panikartad flykt av armén, av vilken anhängarna till ett revolutionärt krig *inte hållit kvar ett enda* förband, direkt skamligt) utan i reträtt under ordning för att rädda arméns rester och i att utnyttja varje dag av andningspausen för dessa syften.

Fakta är envisa ting.

Våra pseudo-”vänstermän” strävar, då de söker slingra sig undan fakta, undan dessas lärdomar och undan frågan om ansvaret, att för läsaren *dölja* det nyss timade, det helt nya, som har historisk vikt, samt *smeta över* det med hänvisningar till vad som hänt för länge sedan och icke är väsentligt. Ett exempel: K. Radek erinrar i sin artikel om hur han i december (i december!) skrev om nödvändigheten att hjälpa armén att hålla ut, hur han skrev detta i ”en rapportskrivelse till folkkommissariernas råd”. Jag har inte haft möjlighet att läsa igenom denna skrivelse, och jag frågar mig själv: Varför återger Karl Radek den *inte fullständigt*? Varför förklarar han inte noggrant och direkt, vad han just då förstod med ”en kompromissfred”? Varför erinrar han inte om det mer nära förgångna, då han skrev i Pravda om sina (de magraste av samtliga) illusioner angående möjligheten att sluta fred med de tyska imperialisterna på villkor att Polen återlämnades?

Varför?

Därför att pseudo-”vänstermännen” nödgas skyla fakta, som visar *deras*, ”vänstermännens”, ansvar för att de utsått illusioner, vilka faktiskt *hjälp*t de tyska imperialisterna och *hindrat* revolutionens tillväxt och utveckling i Tyskland.

N. Bucharin försöker nu t. o. m. förneka det faktum, att han och hans vänner hävdade att tyskarna inte skulle kunna gå till anfall. Det är emellertid synnerligen många som vet, att detta är ett faktum, att Bucharin och hans vänner hävdade detta, att de genom att utså denna illusion *hjälp*te den tyska imperialismen och *hindrade* en tillväxt av den tyska revolutionen, som nu försvagats därigenom att man fråntagit den storryska sovjetrepubliken tusentals kanoner och hundratals miljoner i rikedomar under bondearméns panikartade flykt. Jag förutsade detta klart och exakt i teserna av den 7 januari. Om N. Bucharin nu nödgas ”ta tillbaka”, så desto värre för honom. Alla, som minns Bucharins och hans vänners ord angående omöjligheten för

tyskarna att gå till anfall, rycker på axlarna med anledning av att N. Bucharin måste "ta tillbaka" sina egna ord.

Och för dem som inte minns dem, för dem som inte hört dem, hänvisar vi till ett dokument, som *nu* är lite mer värdefullt, intressant och lärorikt än K. Radeks decemberskrivier. Detta dokument, som tyvärr dolts av "vänstermännen" för deras läsare, är resultatet av omröstningarna (1) den 21 januari 1918 på vårt partis CK-konferens med den nuvarande "vänster"-oppositionen; och (2) omröstningen i CK den 17 februari 1918.

Den 21 januari 1918 röstade i frågan om man skall bryta förhandlingarna med tyskarna omedelbart (av medarbetarna i pseudo-"vänsterns" Kommunist) endast Stukov *för* detta. Emot röstade alla de övriga.

I frågan om det vore *tillåtligt* att underteckna en annexionistisk fred, i händelse av att tyskarna bröt förhandlingarna eller ultimatum från dem, röstade endast Obolenskij (när kommer "hans" teser att publiceras? varför tiger Kommunist om dem?) och Stukov *mot*. *För* röstade alla de övriga.

I frågan om det i så fall vore *nödvändigt* att underteckna den föreslagna freden röstade endast Obolenskij och Stukov emot, de övriga "vänstermännen" *lade ned sina röster!!* Det är faktum.

Den 17 februari 1918 avböjer Bucharin och Lomov i frågan om vem som är för ett revolutionärt krig att "vid en sådan frågeställning deltaga i omröstningen". *För* röstar ingen. Det är ett faktum!

I frågan om man måste "vänta med att återupptaga förhandlingarna om fred så länge ett tyskt anfall i tillräcklig omfattning (just så!) inte visar sig och så länge dess inflytande på den tyska arbetarrörelsen inte avslöjar sig", röstar Bucharin, Lomov och Uritskij av de nuvarande medarbetarna i "vänster"-tidningen för.

I frågan om "vi skall sluta fred, om vi såsom ett faktum kommer att ha ett tyskt anfall, men ett revolutionärt uppsving inte inträder i Tyskland och Österrike", *avstod* Lomov, Bucharin och Uritskij från att rösta.

Fakta är envisa ting. Och fakta säger, att Bucharin förnekade möjligheten av ett tyskt anfall och utsått illusioner, genom vilka han *i praktiken*, tvärtemot sin önskan, *hjälp* de tyska imperialisterna och *hindrat* den tyska revolutionens tillväxt. I detta ligger också det väsentliga i de revolutionära fraserna. Man går in i ett rum men hamnar i ett annat.

N. Bucharin förebrår mig för att inte konkret undersöka villkoren för den nuvarande freden. Det är emellertid inte svårt att förstå, att varken min argumentation eller sakens själva natur ens i minsta mån krävde detta. Det var tillräckligt att bevisa, att den verkliga icke hopfantiserade dilemman är en enda för oss: antingen sådana villkor, som åstadkommer en andningspaus, om det så må vara bara några dagar, eller Belgiens och Serbiens läge. Och detta vederlade inte Bucharin ens inför Petrograd. Detta erkände hans kollega M. N. Pokrovskij.

Men att de nya villkoren är sämre, tyngre och mer förödmjukande än de dåliga, betungande och förödmjukande brestvillkoren, *härför är våra pseudovänstermän* Bucharin, Lomov, Uritskij & Co. *skyldiga* inför den stora ryska sovjetrepubliken. Detta är ett historiskt faktum, som bevisats av de ovan anförda omröstningarna. Detta faktum kan man inte dölja med några som helst undanflykter. Man *gav* er brestvillkoren, men ni svarade med skryt och skrävel och *ledde* oss till sämre villkor. Detta är ett faktum. Och ansvaret härför kan ni inte avtvå er.

I mina teser den 7 januari 1918 förutsades med den mest fullständiga klarhet, att Ryssland på grund av sin armés tillstånd (vilket inte har kunnat förändras genom fraserna "mot" de

uttröttade bondemassorna) *kommer att* bli tvunget att sluta en *sämre* separatfred, om det inte accepterar Brest-freden.

”Vänstern” föll i en fälla, gillrad av den ryska bourgeoisin, för vilken det var nödvändigt att draga in oss i kriget, det *mest* ofördelaktiga för oss.

Att ”vänstersocialistrevolutionärerna”, då de *nu* uttalat sig för krig, ovillkorligen avskilt sig från bönderna är ett faktum. Och detta faktum talar för att vänstersocialistrevolutionärernas politik *inte är allvarlig*, liksom alla socialistrevolutionärers skenbara ”revolutionära” politik sommaren 1917 inte var allvarlig.

Att de mest medvetna och framskridna arbetarna snabbt befriar sig från de revolutionära frasernas yra visar exemplen från Petrograd och Moskva. I Petrograd har redan de bästa arbetarstadsdelarna nyktrat till: Vyborg- och Vasiljevskij ostrov-stadsdelarna. Arbetar-deputerades petrogradsovjet är inte *nu* för krig, den har förstått nödvändigheten av att *förbereda* det samt förbereder det. I Moskva segrade motståndarna till de revolutionära fraserna redan på bolsjevikernas stadskonferens den 3 och 4 mars 1918.

Vilka vidunderliga självbedrägerier ”vänstern” kommit fram till framgår av en fras i Pokrovskijs artikel, där det heter: ”Om man skall föra krig, så måste man föra krig *nu*” (Pokrovskijs kursiv), ... ”medan” - hör och häpna! – ”medan den ryska armén ännu inte demobiliserats, de nybildade förbanden medräknade”.

Och den som inte söker svänga sig undan fakta, vet att det största *hindret* för ett motstånd mot tyskarna såväl i Storryssland som i Ukraina och i Finland var i februari 1918 *vår icke demobiliserade armé*. Detta är ett faktum. Den kunde nämligen inte undgå att fly i panik och även dra med sig rödarmistavdelningar.

Den som vill lära av historiens lärdomar, inte söka dra sig undan sitt ansvar för dem och inte vifta bort dem, den bör erinra sig exempelvis Napoleon I:s krig med Tyskland.

Preussen och Tyskland slöt flera gånger *tiofalt* mer betungande och förödmjukande (än vårt) fredsfördrag med erövraren, ja erkände t. o. m. främmande polis, förpliktade sig t. o. m. att ställa sina trupper till hjälp för Napoleon I:s fälttåg. Genom sina fördrag med Preussen förtryckte och krossade Napoleon I Tyskland tiofalt hårdare än Hindenburg och Wilhelm undertryckt oss nu. Och likväl fanns det i Preussen människor, som inte skrävade utan undertecknade de ytterst ”skymfliga” fredsfördragen, undertecknade dem på grund av att de inte hade någon armé, undertecknade tiofalt mer förtryckande och förödmjukande villkor, men sedan *likväl* reste sig till uppror och till krig. Så hände inte bara en gång utan många gånger. Historien känner en del sådana fredsfördrag och en del sådana krig. En del fall av andningspauser. En del nya krigsförklaringar av erövraren. En del fall av förbund mellan en *förtryckt* nation och en förtryckande, som varit konkurrent till erövraren och likadan erövrare (till upplysning för anhängare av ”ett revolutionärt krig” *utan* att ta hjälp från imperialisterna!)

Sådan var historiens gång.

Så var det. Så kommer det att vara. Vi har inträtt i en period med en *rad* av krig. Vi går till ett nytt *fosterländskt* krig. Vi kommer att inträda i det under betingelser av en mognande socialistisk revolution. Och på denna tunga väg förstår det ryska proletariatet och den ryska revolutionen att bota sig från skrävel och från revolutionära fraser, förstår det att acceptera även ytterst tunga fredsfördrag och förstår det att resa sig på nytt.

Vi har slutit *Tilsitfreden*. Vi skall också nå fram till vår seger, till vår befrielse liksom tyskarna efter freden i Tilsit 1807 befriade sig från Napoleon 1813 och 1814. Det avstånd, som skiljer vår tilsitfred från vår befrielse, blir antagligen mindre, ty historien går snabbare.

Ned med skrävlet! För allvarligt arbete, disciplin och organisation!

Skrivet 5 mars 1918.

Publicerat i *Pravda* nr 42, 6 mars 1918.

Undertecknat: N. Lenin.

V. I. Lenin, *Skrifter*, fjärde ryska uppl., b. 27, sid. 57-62.